

ТУРЦИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА НАРОДНИТЕ ИНТЕРЕСИ.

ТУРЦИЯ излязва сѣка сѣбота. Годишната цѣна за въ имперіята е 4 бѣли медидиета; вънъ отъ имперіята, 5 бѣли медидиета. Спомоществованията трѣбува да сѣж годишни и предплатени. Единъ листъ 4 гроша. Писмата които са отнасятъ до редакціята надписуватъ се до Никола Геновича. Писма и дописки неплатени сѣж строго отблжнати. Външните настоятели отговарятъ за заплатата на вѣстникътъ. Подписката за спомоществованията става у Цариградъ-Балканъ при Г. Алека А. Кръстьовича, настоятеля на вѣстникътъ.

РЕДАКТОРЪ И ИЗДАТЕЛЪ НИКОЛА ГЕНОВИЧЪ.

Кореспонденціити, които прѣхми тѣзи недѣли отъ България, ни описуватъ критическото положеніе въ което нашити съотечественици са намиратъ. Тѣ ни белѣжтъ още чи отъ нѣколко врѣме на насамъ различни буквари и брушюрки сѣ прѣскали изъ отечеството ни, и които идѣли отъ Югъ и отъ Сѣверъ. Споредъ кореспонденціити ни, раздавачити на тѣзи революціонални книги биле нѣкои си даскали подкупени и прѣдани на панславистити и на панелленистити.

Въ послѣдніятъ си брой нѣ казахми вѣщо за лошавото поведѣніе на нѣкой чорбаджин; нѣ нѣ не рѣкохми нищо относительно за даскалити, защото нѣ не бѣхми никоги помислили чи тѣ ще държтъ едно поведѣніе подобно на онова което сѣ държели до сега чорбаджити.

Нѣ сми биле излѣгани. Защото ролата която нѣкои даскали сѣ играли въ отечеството ни съсъ агентити на чуждити народъ, казуватъ кореспонденціити ни, не е била по-малка отъ ролата на чорбаджити и на фанариотити. —

„ Нѣ сми сѣ чудили сѣкоги, казува една кореспонденція, съсъ мечтателнити идеи и съсъ лошавото поведѣніе на тѣзи злочести даскали. „ Намѣсто да глѣдатъ съсъ внимание „ и съсъ вѣрность дължностити на мислити си, тѣ раздражняватъ дълбоко „ духовити на народътъ; намѣсто да „ проповѣдуватъ плодовити на цивилизаціята, тѣ проповѣдуватъ иденти „ на тѣзи или на онѣзи народи; намѣсто „ да бѣдѣтъ едно лучезарно свѣ-

„ тило въ отечеството ни, тѣ станали „ огнище и ѣтакъ на сичкити непріатели „ тели на отоманската имперія.

„ Има повече. — По нѣкои училища „ има та са прѣподаватъ книжки „ и исторіи писани въ единъ духъ съсъ „ сѣмъ непріателски за които нѣ съ „ вѣтувами царското правителство да „ земи добри мѣрки и да накажи онѣ „ които ги прѣподаватъ. Тѣзи мѣрки „ ще бѣдѣтъ една голѣма добрина „ направена въ името на българскіятъ „ народъ. Защото тѣ ще смажѣтъ „ страшно плановити на панславистити „ и на панелленистити и ще приварятъ „ злото което тѣ сѣ мѣчатъ да му на „ правѣтъ.

„ Наистина жално ни е да глѣдаме „ едно подобно поведѣніе отъ хора които „ занимаватъ висока позиція помежду „ ду ни, отъ хора наистина учени, нѣ „ които са трудатъ да просвѣтляватъ народа ни, безъ да разумѣватъ дълбоко „ твительно нѣговити истински интереси. „ Това поведѣніе поврѣжда дълбоко нѣ „ само народнити ни интереси, които сѣ „ тѣсно свързани съсъ интересити на „ царското правителство, и за които тѣ „ хичъ не помислюватъ, нѣ то поврѣжда „ да още и дълбоката прѣданность на „ нашити съотечественици къмъ Тронътъ на Н. Ц. В. Султанътъ, нашіятъ „ обичливъ ПАДИШАХЪ.

„ Такви сѣ притуря рѣченната кореспонденція, нискити срдѣства които „ московската пропаганда употребява „ бѣе за да изневѣри духътъ и прѣданностьта на нашити мими съотечественици.

Наистина тѣзи повинни ни пра-

вѣтъ да въздишаме; и наистина тѣ раздроскуватъ най тѣрпеливото и най якото сърце на човѣкътъ който обича бащиніята си. Тѣзи повинни сѣ скрѣбни и даватъ на читателътъ да разумѣй истинскити причини които сѣ покривали съсъ тѣмни облаци хоризонтътъ на нашето мило отечество.

Московската пропаганда е била отъ вѣкови на насамъ една отъ най голѣмити непріатели на българската народность. Врѣме е веки да научимъ тѣзи истина и да отблжнимъ юнашки сѣко вліяніе, било на панславистити, било на панелленистити; врѣме е веки да вѣрвимъ къдѣто цивилизаціята къмъ която клонѣтъ сичкити сили на човѣщината, и да раздеремъ макивелската политика на Русія.

Даскалити които разбиратъ най-добрѣ ролата която Русія е играла въ нашіятъ исторически животъ, трѣбуваши ли тѣ да слѣдуватъ онова поведѣніе за което кореспонденціити ни хортуватъ по горѣ? трѣбуваши-ли тѣ да сподѣлятъ и да земѣтъ участіе въ работи, които разбуджатъ дълбочинити на страстити и расклачатъ темелити на спокойствието на населѣніята? трѣбуваши-ли, най-сетнѣ, да прѣскажѣтъ и да прѣподаватъ по училищата книги противни на законити на имперіята и на законити на човѣщината?

Нѣ, то са знай: нѣ сто съсъ какъвъ терпимъ сѣ въспитавали тѣ дѣчицата повѣрени на тѣхнити грижи, и съсъ каква цѣль сѣ влѣзли тѣ въ поприцето на даскалѣжѣтъ.

Наистина такви-ли трѣбуваши да бѣди тѣхното поведѣніе? тѣ-ли

трябуваши да са обхождатъ тѣ съ съ чуждити агенти въ нашето отечество и да са трудатъ да отварятъ съ съ такива една лукавица портити на безредбата???

Охъ! има-ли други нѣкои да сѣ изигравали по масторски народни интереси колкото панславистити и панелленистити и оня отъ нашити Българи които сѣ ставали тѣхни ораждя???

Единъ отъ нашити съотечественици отъ Варна ни проводи тѣзи недѣля слѣдующата кореспонденция която отговаря на безплевната кореспонденция помѣстена въ предпоследниятъ брой на Съвѣтникъ сръбцу нашатъ вѣстникъ. Ние макаръ и да отговорихми, нѣ разсѣдихми пакъ за добръ да я туримъ на вниманіето на нашити съотечественици:

Г-не Редакторе,

Отъ много време на насамъ нашити съотечественици бѣха усѣтили нуждата отъ единъ политически вѣстникъ който да закриля народни интереси. Лошавити вліянія на чуждити народи бѣха направили тѣзи нужда отъ день на день по чувствителна. Нѣ кой да са потруди? трѣбуваши единъ човѣкъ патриотически.

Днѣсь ние сме честити. Горѣщити желанія на нашити съотечественици са изпълниха, бжгодареніе на Бога и на царското правителство. Ние са сподобихми да видимъ появяваніето на единъ новъ вѣстникъ който по духъ тѣ си, по началата си и по позиціята на редакторъ тѣ си ще слѣдува едно поприще сякоги съобразно съ съ народниятъ духъ и съ съ народни интереси; ние искаме да кажимъ за вѣстникъ **ТУРЦИЯ**.

Много сме радостливи, Г-не Редакторе, къту ви глѣдами въудушевени съ съ същити тѣ чувства съ съ които ние сме били сякоги въудушевени. Программата която ще слѣдувати въ издаваніето на вѣстникъ тѣ си, ми твърдѣ много хареса; нѣ ние сме наскарбени дѣто тѣзи программа не харесала на единъ цареграшскъ пичъ, и за туй той са уловилъ да я разгледува ушъ въ предпоследниятъ брой на Съвѣтникъ тѣ. Тѣзи программа не угодила, вижда са работата, и на редакторити на Съвѣтникъ тѣ, и за туй тѣ разсѣдили за добръ да помѣстятъ писмото на пичъ тѣ за да туратъ программата ви подъ общо разгледаніе.

Нѣ нѣ; тѣ не с. Цѣльта на цареграшкитъ пичъ и на редакторити на Съвѣтникъ тѣ не е била да туратъ программата ви подъ общо разгледаніе; нѣ да припрѣжатъ за усилхъ тѣ на предпріятіето ви, толкози необходимо на днѣшното време, и да зачернятъ вѣстникъ тѣ ви предъ очити на нашити съотечественици.

Нѣ нашити съотечественици сѣ познали веки ролата на Съвѣтникъ тѣ и завистъта на нѣговити редактори. Тѣ ще познаятъ сега и завистъта на писмото на цареграшкитъ пичъ.

Наистинна насъ ни ятъ да блѣзува ми пѣ поленика съ съ хора прѣдадени на нитиресити на една чужда сила; нѣ ние не можимъ да оставимъ тѣ истинната нападната отъ една слѣпа страсть която е излязла отъ огнището, разумяв са, на чуждити агенти, неприятелі на огоманската имперіа.

Дѣйствително какво искаме да докажи цареграшкитъ пичъ съ съ глупавити си разсѣженія? Какъ држана да разгледува программата и членовити на единъ вѣстникъ, безъ да можатъ да ги разумѣй? какво рѣкохти вѣй, какво рече той?

Вие рѣкохти напримѣръ чи ще съвѣтувати братството и съгласіето помежду дечата на сжціятъ баща, нѣ нѣ владуваніето и монополътъ или подобръ робуваніето и илотизмъ тѣ.

Слѣдователно отъ това сѣки можатъ да разумѣй чи вѣй ще съвѣтувати братство то и съгласіето помежду Гръцити и Българити когито тѣзи последни сѣ сполучатъ правдинити и когито прѣстанатъ да робуватъ на Гръцити. Кой не е проумѣлъ чи това тѣ ще рече?

Нѣ цареграшкитъ пичъ иска да съвѣтувати братството и съгласіето помежду дечата на сжціятъ баща, безъ да поддржати правдинити на нашитъ народъ, и да го оставити да робува на Гръцити; защото, притуря, той, съгласіето помежду народити било предметъ на горѣщи желанія за сичкити пріятелі на човѣчината!

И баба знай това да съвѣтува когито останатъ за парички; нѣ редакторъ тѣ на **ТУРЦИЯ** не можатъ и не му дава сжрце да предпочете лични сѣ интереси отъ интересити народни.

Вие рѣкохти чи не трѣбува да са мѣсимъ на народни работи, и чи онзи отъ насъ, който са намѣси, нѣка го исклучимъ отъ помежду сѣ.

Това ще рече че ние не трѣбува да са мѣсимъ на народни работи на Гръцити; това ще рече чи къту не припознаваме гръцката патриаршіа не трѣбува

и да имаме работа съ съ нѣя; това ще рече да нѣмаме гръцки владици помежду сѣ; това ще рече че ние сме са отъ правилни за черковнити сѣ правдини до царското правителство, и слѣдователно ние съ съ нѣго имаме да направимъ, нѣ нѣ съ съ Гръцити и съ съ гръцката патриаршіа.

Ако цареграшкитъ пичъ не е можилъ да различи това отъ видѣлината на слънцето, ние го съвѣтуваме да отиди на Битъ-пазаръ да сѣ купи единъ чифтъ сини очила за да можатъ да го различатъ по-добрь по видѣлината на мѣсечината.

Ние нѣмаме нужда да разгледуваме и другити глупости невръли и некипели на цареграшкитъ пичъ. Нѣка нашити съотечественици земжъ въ рѣцѣ сѣ **ТУРЦИЯ** и критиката на пичъ тѣ и нѣка тѣ сами разсѣждатъ кой отъ тѣхъ има право.

Нѣ ние съжаляваме и осждаме въ сжщото време Съвѣтникъ тѣ, който има претенція да са казува вѣстникъ народенъ и който принадлѣжи подъ управленіето на балканската община за дѣто е сподѣлил и отворилъ стѣлповити сѣ на тѣзи страстна и ннѣтѣйска кореспонденция, безъ да чака да види кое е истинското намѣреніето на **ТУРЦИЯ**.

Да хортуваме за работи безъ да имаме точни и основни доказателства ще рече да са покажимъ прости, груби и глупави. Тѣ сжщо не е ли и направилъ Съвѣтникъ тѣ съ съ помѣстюваніето на рѣчената кореспонденция?

РАБОТАТА,

Законъ за животъ тѣ и за въспитаніето.

I

Между начални познанія и паметлини иден които сѣ притеглили, за допираніето на поврѣменното заблуденіе, дѣлоки удари нѣма други дѣто да сѣ били до толкози коренно промѣнени колкото познаніето и иденъ за работата. Тѣзи разговорка, която неса да донесе въ вашити души една свѣтлина и да произведе въ тѣхъ единъ плодъ би била само една гатанка безъ разумъ и единъ опитъ безъ слѣднина ако не ви кажеше най-отпържмъ за да са освѣтл самичка туй което трѣбува да разумѣй ти отъ тѣзи дума, която я скратѣва цѣла: работата.

Нѣкои сѣ размѣслюватъ много въ навикновеніето на разговорката и въ управленіето на животъ тѣ дѣйствието на човѣкъ и нѣговата работа; обаче дѣ

ствувамъ и работата иматъ помежду си една голяма разлика. Сяка работа е едно дѣйствиѣ; нѣ всяко дѣйствиѣ не е една работа. Има едно да са прави което разбира личността; има едно дѣйствиѣ което не работи, и свѣтътъ е пжленъ съсъ хора които прѣминуватъ въ едно дѣйливо дѣйствиѣ единъ животъ който не прави нищо.

Какво е прочее работата? — Работата, въ най-простото си значеніе ще рече: усилието на човѣкътъ срѣщу спжнката; работата ще рече: борбата срѣщу мжчнотіята. Когито човѣкъ иска да направи съсъ силити си една плодлина употреба, той намѣрюва въ естеството си една сила, неприятелка за простираніето на природнитѣ му дарове; и предъ сично голямо и хубаво нѣщо, неговото дѣйствиѣ усѣща една граница която го спира: да работимъ ще рече: да развалимъ тѣзи граница. Работата ще рече: хората дѣто ходѣтъ; хората дѣто дѣйствуватъ; хората дѣто произвеждатъ; нѣ трудѣтъ на ставити, потѣтъ на челото, ако нѣ болката на сърцето. Прочее работата ще рече: мжката; работата ще рече: дѣйствието; по-вече: болката; била сжщата болка.

Туй ни истѣлзува защо въ чивѣшкити язици, често сжщити думи изричатъ работата и болката. Въ римскіятъ языкъ толкози философски сжжогни и днеска толкози прочутъ, думата: ТРУДЪ е наведжшкни знакътъ на дѣйствието и знакътъ на болката. А-пжкъ въ дѣйствителността на животѣтъ: работа и болка не сж двѣ нѣща, нѣ едно нѣщо. Работата, азъ знамъ, че произвежда радости които незнае личността както жертвата радости незнаени отъ егонизмѣтъ; нѣ ако радостта можѣ да излѣзи отъ нея, тя не я прави; доброполуката е плодъ отъ работата, тя нѣ е сжщата работа.

Таквази е, важъ отъ сѣка система, непорубливата идея на чивѣшката работа; нити философити, нити бойовити не щатъ да я промѣнятъ.

Прочее, мили дѣвчица, напразно ще са мжчнати да я крѣти: работата, таквази казвато я назначихми, е законѣтъ за нашіятъ животъ; тя му е върховніятъ дългъ, неприклонливата служба. Работата е царица въ човѣчината; и тя я има толкози върховно щото ниможи да я откажи: додѣ не сж отрече ти-самичка. Богъ, природата и исторіята са съгласаватъ да възгласятъ туй високо самоплатіе на законѣтъ на работата.

Религіята която отвара толкози божественно свршнотинти на природата, ни показува работата близу до люлката

на чивѣшкіятъ родъ, която излязува отъ едно измѣненіе на чивѣѣтъ и отъ едно проклетіе на Бога.

Принесете са съсъ вашето мждовж-ображеніе, подъ небото безъ облаци и въ чистата атмосфера на нжрвоначалніятъ рай, тогизи когито природата, съсъ сичкити си гласови, бѣши само една вседенеска музика и земета съсъ сичкити си зрѣлища, едно непрестанно ухилуваніе; тамо чивѣкътъ са виждани облеченъ съсъ невинность съсъ правда, съсъ сила и съсъ хубость; дѣвическо естество завито съсъ дарба като съсъ едно божественно облекло; около него сѣтвореніето показуваши единъ рай за удоволстіе и го пригласява на сичкити си гощенія.

Защо е чивѣкътъ тамо? — Той е тамо да распуца въ една честитія слобода работливостта на сичкити си сили: той е тамо да унипа съсъ царското си дѣйствиѣ тѣзи природа която Богъ покори на нжговіятъ свнпжаръ. Нѣ тогизи дѣйствието не бѣши работата; работата не бѣши родена. Да са дѣйствува за царѣтъ на сѣтвореніето, бѣши да оставами неговото добро естество да са весели подъ погледити на Бога, кѣту едно цвѣти на сжжнцето; неговото дѣйствиѣ като са распуцаши, раждаши удоволстіето; и удоволстіето отъ своя страна възбуждаши дѣйствието. Туй дѣйствиѣ нѣ бѣши една борба срѣщу едно естество което да е нѣмало мжчнотин; то бѣше едно расшироченіе кжмто едно естество което и имашѣ прилжстлики. Сичкото сѣтвореніе бѣши една хармонія и хармонити на чивѣкътъ отговаряха, като я допѣлиха, на хармонити на сѣтвореніето. Нарѣдбата бѣши на сжжадѣ.

Нѣ въ утробата на сичкити тѣзи хармонии които праваха съгласіето на свѣтътъ, безредбата отиваши да падни: въ естеството чивѣшко и въ дѣйствието на чивѣкътъ едно бунтуваніе озиваши да са прави. Чивѣкътъ сжжса съсъ ржката си божественити синджирѣ които го вжрзуваха за сжждателѣтъ и съсъ него природата покорена на неговата вжрховность.

Адамъ сгрѣши: пжрвата погрѣшка унипа заета; заета на туй пжрво допираніе на злото, са потърси съсъ едно дълбоко потърсеніе; а пжкъ стѣ противната ударка на туй паданіе, смжщеніето избухна въ дълбочинити на чивѣкътъ както и въ дълбочинити на природата. — Богъ намѣри туй високо паданіе, и пригласи въ една дума, на която отзивката нѣ ще са промжлчава веки, показаніето на чивѣкътъ и законѣтъ на животѣтъ му. И Богъ каза на Адама: „защото „ си вкусилъ отъ плодѣтъ на джрвото

„ което ти бѣхъ задрѣтилъ да пилашъ, „ заета ще бѣди проклетъ подъ ржката; и работата самичка ще изважда „ отъ нея храната за твоитъ животъ. „ Тѣзи заета която сѣ покриваши за те- „ бе и съсъ цвѣти и съсъ плодови, не „ ще постыла веки подъ очити ти друго „ освѣтъ плодотворіето на шипкити и „ на тржнитѣ. Ти ще вѣдешъ хлѣбѣтъ „ си съсъ потѣтъ на челото си додѣто „ са вжрнешъ пакъ въ заета отъ дѣто „ си излѣзълъ.”

Таквази е нжзизлекливата отсждба която прави за чивѣѣтъ единъ животъ и единъ законъ нови. Наслѣдници на баща си, заета наследіето което нжговото измѣненіе ви направи; наведети-си главата, и една минута додети на себѣ си за да размислити скрнпнотіята на предзначеніето и притѣглити бремето което тѣзи дума направи да падни на васъ.

Віе го чухти: отсега дѣйствието на чивѣкътъ ще бѣди трудолюбиво. Сама, работата ще го тури на свѣтътъ; синѣ на работата, той ще са роди да работи; той ще вѣде хлѣбѣтъ си съсъ потѣтъ на челото си; той ще работи или ще умрѣ.

О чивѣче, погледни тѣзи заета която до вчера още ти даваши слободното плодотворіе: ако нжработишъ отсега нататжкъ за да изваждашъ отъ неблагоприятити бржзди храната която трѣбува да храни твоито тѣло, отсждбата е донесена: ти ще умрѣшъ тѣлесно.

О чивѣче, погледни тжмнинити които твоито вѣстаніе сжбира отъ безднитѣ на душата ти: ако нжработишъ за да са припирашъ съсъ заблужденіето, храната за твоитъ умъ, истинната, отсждбата е донесена: ти ще умрѣшъ умственно.

О чивѣче, послушай викѣмъ на вѣспитаніето който страстити възбуждатъ отъ дѣното на тебѣ: ако нжработишъ за да закрнлѣшъ срѣщу тѣхната лютина храната която трѣбува да храни твоито сжрце, добродѣтелта, отсждбата е донесена: ти ще умрѣшъ нѣравственио.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ

Г-не Редакторе,

Въ два отъ послѣднитѣ бройови на Гайдата четохъ нѣкои съобщенія отъ отечеството ми Горни Ржховица за тамо пребывающіятъ Гръкъ Таксидіодинъ отъ Иверъ. На това нимащо да кажа, освѣтъ да пожала моитѣ съотечественици че са оставятъ на таквнѣ изродопрѣлѣстници да ги заслѣви-

ватъ и да ги лжстятъ, колкото да ги правятъ за смѣхъ предъ други-тъ села и градове. Сѣобщени-тъ въ Гайдата неговни работи сж сички истинни, но колко има още таквисъ неговъ противонародни постѣпки, които не сж били негли извѣстни на дописникъ-тъ на Гайдата и не ги сѣобщилъ. Ний ще ви сѣобщимъ сега още нѣщо за да видѣтъ предѣдените на Н. преподобіе какво е цѣлте обожаеміятъ отъ тѣхъ дядо духовникъ.

Отъ прекъсваніето на сѣко сношеніе на българскіятъ народъ съ фанариоты-тъ, преструваннѣтъ този Българофилъ сумма новы попове е сватосалъ на майсторъ Григора, за да му докара отъ сѣбѣ го по 600, 700 гроша. Той сватосалъ на Григора и Карахасанчанетъ есенесъ за осветяванѣето на новата имъ црква. И атето какъ: Карахасанчанетъ, макаръ и просты, като са свѣстили, що произлѣзва за црковныи ни въпросъ отъ туй, дѣто са увирамы при фанариотина отъ едно село днесъ, а отъ друго утрѣ, и му давамы средство — съ напитки каманье насъ да бие по главы-тъ, — тѣ биле на умъ да повикътъ нѣколко свѣщенници, които биле и повикали, съ осветенъ антими-тъ да служатъ въ новосѣздадената имъ црква, и тѣй да може послѣ единъ свѣщенникъ да имъ свѣщеннодѣйствува въ нея. Но този фанариотскій агентинъ като ги ималъ въ рѣка, чрезъ стореното тѣмъ отъ него добро, дѣто имъ былъ далъ за помощъ на црквата имъ 5,000 гроша съ файда по два на %-тѣхъ на мѣсеца (!!). употребилъ сѣко средство да ги убѣди, за да го направятъ векилинъ отъ тѣхна страна да призове Григора. Накарва ги понапредъ да приготвятъ 1,000 гроша за осветяванѣето и дава извѣстіе на господаря си да трѣгва за Карахасанъ. Григоръ на отхожданье минува презъ селото ни, агентинъ-тъ му излиза да го посрѣща и го покачва на метоха. Тамъ съ разны лудавщини приказва свѣщенницы-тъ ни и нѣкой миряне да цалунтъ на Григора рѣка, който злѣ напсува свѣщенницы-тъ, че не му ходили и не го поменували въ црква. "Вий мене не помени, имъ казвалъ: Господь меня помени; вий мени не цалуны рука, Господь мени цалуны рука." за да угоди по добръ на Григора Г-нь Мелетій, съ заплашваніе принуди нѣкой отъ свѣщенницы-тъ да отидоха съ него заедно да сѣдружатъ Григора въ осветяванѣето на црквата.

Този толкози майсторъ подлизникъ минхлата есенъ като ходилъ тука изко-ло по селата по просія, ползванъ отъ границето на продължителната суша, убѣждавалъ простодушны-тъ селяне, че

туй было Божіе наказаніе, дѣто са засушило толкозь. Туй наказаніе, този Божій гнѣвъ, казвалъ, не е за друго освѣнъ защото Българетъ вече захванали да не почитатъ грѣшны-тъ владицы, да ги хулятъ и да ги пѣдѣтъ. За туй Господь и кама-нѣе бы пусналъ отъ горѣ за да накаже престѣпникы-тъ.

Тѣй приготвени отъ него тѣзи села, фанариотинъ-тъ като са заврѣца отъ Карахасанъ, опленява ги редомъ; като занѣсва отъ село на село, дѣлникъ было, празникъ было, въспира чрезъ яса-читъ си селяны-тъ да не отхождатъ на работа, служи имъ литургіи, свѣтѣва имъ вода, по гробницата имъ кляка и тѣй ги подстригва дѣ какъ можалъ: за литургія по 50, 60, за водосветъ по 10, 12 за кля-канье на гробъ-тъ по 5, 6, гроша. А най полезното му на Христіены-тъ поученіе было все за туй страшно отъ Бога на-казаніе.

Какъ е наздраво противонароденъ напѣ неприятель Г-нь Мелетій, показва го и пролѣтешнята му постѣпка, съ ко-ято са опыта да унищожи тържественното празнуваніе на народныи ни празникъ и да опрости общото ни тука училище. Празникъ-тъ на народныи ни просвѣти-тели отъ четири години на самъ, отъ година на година все по тържественно са празнуване тука съборно отъ сички-тъ жители въ црквата на св. Богородица. Но тѣзи година по причина дѣто свѣщенницы-тъ ни на 12-тъ Евангелія на великія четвъртъкъ отвориша още една црква (за да ни са утѣснява народъ-тъ въ една црква, както было обычай до-сега въ црквата св. Ап. Петра да са че-тѣтъ 12-тъ Евангелія, що ѣ държи той духовникъ), по тѣзи причина той разни-тригува по първы-тъ отъ селяны-тъ ни и най повече отъ неговата махала, и, като пали, смѣди, убѣди селяны-тъ да не ставатъ вече съборы по храмоветъ на цр-квитъ ни, нито други пѣтъ; на сѣка цр-ква да са отваря. Отъ туй тѣзи година народный-тъ ни празникъ твърдѣ слабо са празнува въ селото ни, не съборно и тържественно въ една црква. А духов-никъ-тъ ни да ли билъ и служи тогазъ въ црквата си. На много отъ простодушны-тъ селяне той доказвалъ, че този праз-никъ не само не е празникъ, но е и про-тивень на православната црква (вѣрно на караказанската) да са празнува. Отъ туй нѣкой отъ по просты-тъ ни селяне у-бѣдени, не празнувахъ тогази, но хва-нахъ си копачи и си копяхъ лозита, въ този толкозь достопочитаемъ за насъ Българетъ празникъ! Отъ тѣзи сѣщата причина той воденъ пригодявалъ да убѣ-ди старѣйшыны-тъ ни да унищожатъ об-

щото ни училище, а че при сѣка црква да си хванѣтъ по едно даскалче за по 200-300 гроша, или даже че и енуриалны-свѣщенникъ можалъ при црквата си да учи махаленскі-тъ си дѣца. Доказвалъ о-ще, че не было простено отъ закона, цр-ковны доходы да са употребяватъ въ сѣдържаніе на училища: но които иматъ дѣца, ако искатъ да ги учѣтъ, тѣ самы трѣба да плащатъ на учителитъ и да сѣ-държаватъ училищата. Сѣщитъ тѣзи нас-тырски сѣвѣты былъ давалъ на старѣй-шыны-тъ ни и Григоръ по преднята годи-на, когато имъ упомилъ единъ попъ и имъ го теслинилъ въ Търново. Но наши-тъ старѣйшыны достойны сж за похвала, дѣто ни са повели на колата нити на ед-ного нито на другія: защото ви-дѣтъ, че тѣхнитъ сѣвѣты не ги водѣтъ на видѣлото но въ тѣмнината.

Като ви сѣобщавамъ, Г-не, тѣзи отъ по главны-тъ противонародны по-стѣпки на туй духовно лице, за да ги дадете на публика-та, мислѣхъ, че ни трѣба да са замълчатъ и нѣкои неговы уж добрини, които е сторилъ тука. Отъ тѣхъ по главны-тъ сж тѣзи: —

Минхлата есенъ въ катѣжа за брашно, ако да ни бѣше дядо духовникъ да промисли за да смыла и доставява, то свѣтъ-тъ измираще отъ гладъ. Но берекатъ версинъ, той усвои единъ на-макъ на долна махала на воденицата, ужъ че ще мѣли за дяда владѣка, и дру-ги на деветъ тѣхъ окна съ рушветъ, та че тѣй си измѣлъ сичка-та испросена хра-на, и ѣж испродаде на брашно, ама не по ефтино отъ колкото минуване.

Друга негова добрина е — дѣто той си купи една машина за да си подсѣва съ нея храната. Нея машина той ѣж да-ва и който му ѣж понесва за да си под-сѣе съ леснина храна-та, по съ нирія на уречено количество врѣны да зема нѣ-колко. Но за да не бы са въ негово от-сѣтствіе посѣяло повече, дядо духов-никъ земалъ държалка-та, че кога ще подсѣватъ да го винатъ, ужъ че не мо-жалъ други да нагласи машина-та, и то-гази имъ давалъ държалка-та отъ маши-на-та, за да си подсѣжатъ храна-та предъ него, и той тогази да земе напѣлно хака си.

Третья добрина е — дѣто испыталъ и избродилъ намъ отъ дѣ си отъ едры-тъ кокошкы туй гериз-тъ, що ги казва-тъ — та ги завѣдилъ не само той, но пригодѣва за расѣжданье то имъ колко-то изъ наше село, толкози и по околны-тъ села, като ги продава чифта по 25 гроша. И на господаря си билъ дядо Григоръ далъ единъ чифтъ, но разбира-са, че не съ пары, бакшишъ.

Четвърта негова добрина е — дѣто разреши презъ велики-тъ посты да са играе хоро. Мнижла-та година нѣкои отъ тука момъци бѣхъ са мѣнили на скоро предъ велики заговезни, и споредъ тукашния обичай тогази на скоро тѣ излязали на расходка съ годеници-тъ си и съ роднини-тъ си въ Недѣля Православя надъ Чуруковецъ. Дядо духовникъ като подушва туй, ето го и той съ голѣмото кони са узовава тамъ припущецъ. И ако не бы са намѣрилъ и той тамъ, то тѣзи расходка щеше да са мине безъ чалгѣи и хоро. Но съ негово благословеніе и разрѣшеніе, тосъ часъ и чалгѣи-тъ пристигнахъ и хорото са завъртъ, на което съ голѣмо удоволствіе са вторачалъ свѣтъния му.

Освѣнъ тѣзи добрини той съдѣйствува да са въведе въ градеца ни и единъ новъ май безпѣтенъ обичай, за който момъци-тъ отъ селото ни ще му бѣждатъ много признателны. Единъ отъ тука момъкъ есенесъ като щялъ да открадне една мома отъ Елена, противъ склонността на родители-тъ ѝ, отишълъ по напредъ при дядо духовника за съвѣтъ, като отъ махалата що бѣлъ, и му доказалъ какъ работата допирала само за вула и кой попъ да ги венчае. Този духовникъ (или по добръ дяволскій) наставникъ вмѣсто да го съвѣтова и да пригоди да го отвърне отъ туй му безпѣтно намѣреніе, той му казалъ: „іоце стоишъ ли? вула-та и попа отъ мене са готивы, но трѣба и прѣсты-тъ ти да са потрѣбятъ малко нѣщо.“ И тѣй за нѣколко лирицы изважда му отъ Григора вула и попъ му натѣкмява да го венча. Но и тѣзи негова постѣпка не была безъ цѣль. Той съ туй искалъ да прикара и отъ Еленчане-тъ да отидѣтъ при господаря му Григора, както и стана послѣ като пристигнахъ работа-та на давѣя. А тука въ селото ни не слѣдъ много врѣме захвана да става на работа този новъ обичай, защото една таквази кражба стана и други іоце нѣколко бѣха са наготвили, но тѣ станахъ на кракъ и ги въспрѣхъ.

Азъ съмъ чувалъ, че на іеромонахъ ни е дозволено отъ съборни-тъ правила да священнодѣйствова въ мирѣ, защото най първо той са съблзанивалъ, че и на миряне-тъ ставалъ съблзънъ, както е и сѣщо тѣй. Но види са, че туй е само за български-тъ іеромонаси строго запрещено; дору и на някой си мирски священники, Българе, като са удивявали млади, запрещавали са имъ владици-тъ да не священнодѣйствуватъ вече въ мирѣ, и са ги отдалечавали въ нѣкой мѣнастырь. А този освѣнъ като духовникъ

що е, исповѣдникъ, таксидіотинъ да оплѣнява села-та за грѣцкія мѣнастырь, при сичко туй е и еноріалный свѣщенникъ въ селото ни при една църква, дѣто священнодѣйствува, кръщава и оява и пр., макаръ и сега да е докус-пармаклія. И сичко за него е простено и ни е съблзнително, защото е Гръкъ и отъ грѣцки мѣнастырь.

НѢЩО ЗА УЧИЛИЩАТА (1)

Между учителѣтъ и ученици-тъ у насъ е такава пропастъ, щото е трудно човѣкъ и да повѣрва. Никакво зближеніе, никаква любовъ; никакво уваженіе; напротивъ: постоянна вражда между два непріятелски лагеръ, и сѣки глѣда какъ по добръ да напакости на врагъ-тъ си. Учителити глѣдатъ че дѣцата сж смиренни предъ тѣхъ, и мыслятъ, може-бы, че това е отъ любовь и уваженіе; ако тѣй мыслятъ това, то са излъганы, защото това видимо благочиніе е отъ страхъ. Тамъ дѣто нѣма любовь и уваженіе — нѣма и вѣра, а като нѣма тѣя, то нѣма и успѣхи, и сички трудове отиватъ на вѣтръ, защото сѣки глѣда да извърши длѣжностъ-тъ си, какъ да е, само да го не чакатъ. Учителѣтъ предава така само — на вѣрсия, за то и ученици-тъ слушать и учать безъ да разбиратъ нѣщо, така — машинално. И нѣй работа вършимъ: блазъ вы! Не, не, нека учителитѣ бѣждатъ увѣрены, че до тогава, до когато тѣй не спечелѣтъ любовь-тъ на ученици-тъ, до тогава колко и да ся трудятъ, нищо не ще сторятъ, и ще е по добръ да ся не трудятъ. Справедливо ли е това що казахме или не, нека сѣдѣтъ читателитѣ, а нѣй ще имъ забѣлжимъ слѣдующето: често ся случаватъ тѣй, щото кога ученика казва урокъ, то нечаянно ся спрѣ на нѣкое мѣсто, и по ната-тъкъ, каквото щѣишъ прави, той не може вече да продължава; нѣма нѣкой учител, които знаѣтъ тѣя работи, и заставятъ ученикъ-тъ да захване урокъ-тъ отъ начало, и тога дѣйствително, работата ся свършва благополучно. Отъ що ся случаватъ това я ни кажете? Нѣ учителѣтъ не ще ни каже по разны причини; нѣ знайте ли? Намъ ни сж чини, че това е нищо друго, освѣнъ слѣдствие на оново, кое казахме по горѣ, защото тука мозъкъ-тъ не е приималъ никакво участіе, а е дѣйствувалъ страхъ-тъ. Подиръ това що казахме, трѣба ли още да са държимъ слѣпи за старинѣ-тъ, и не трѣба ли да намѣримъ нѣкакъвъ способъ да унищожимъ тѣя затрудненія?

Друга пречка, за добросъвѣстното и серіозното предаваніе на наукитѣ у насъ, е оная вредна длѣжностъ за учителитѣ, дѣто ги обязватъ да сѣдѣтъ по цѣли дни въ училището при ученици-тъ, тогава, когато тая длѣжностъ може да изпълни и надзирателѣтъ, нѣй разбираме тука надзиратели не отъ дѣцата, а наемни, и да сж малко образовани, а учителѣтъ въ това врѣме, свободно отъ преподаваніето, може да си земе, дома си, да пригѣда предметитѣ, кои ще земе на другій день, безъ косто и най ученый не може да свърше тая работи т. е. като си не приготви. Нека това ся не кѣзва на нѣкои странно, време е вече да зѣмимъ и нѣмъ да сѣдимъ по човѣчески, а не както мнѣзина изъ насъ заключаватъ, че ако учителѣтъ не знае, кой празникъ кога е — значи не е ученъ.

Намъ ни остава да кажимъ нѣколко думи, за наредѣнѣ на училищѣ-тъ ни а особенно за взаимнитѣ. Не знаемъ, въ какъж главж ся е родила тая глупава мысль за устройството на взаимноученіето; знаете ли какъ ся казва това друго-че? та ся казва: на чуждъ грѣбъ да лѣжишъ. Таи не е ли тѣй? Не сж ли трудни за 10-тъ дѣца само едно? Въобразете си едно колено отъ 10-тъ дѣца; въ срѣдѣ-тъ имъ стои единъ и показва съ малъкъ едикъ прѣчицъ, а другити повтарятъ, б-а-р-ъ баръ, м-а-р-ъ маръ и пр. Какво още по хубаво отъ това ще каже нѣкой? А нѣй напротивъ, ще попытаме, какво искате още по лошо? Когато ученикъ-тъ, що е въ срѣдѣ-тъ показва и выка, знаете ли що вършатъ другитѣ? Выкатъ и тѣй, ушъ че учать съ вниманіе, а между тѣмъ, ето тѣй каква я вършатъ въ това врѣме: единъ са изпълналъ че плѣе въ стѣнѣ-тъ, други сѣдали въ срѣдѣ-тъ и са пулятъ единъ други му, други двама пакъ ся опѣхватъ за опѣти, а нѣкой си пакъ, така отъ нищо — види са за развлеченіе — лепни шамаръ на тритѣ-тъ, но при сичко това, както казахме, тѣй не забравитъ и официалнѣ-тъ си длѣжностъ да выкатъ и распяватъ подиръ позивающѣ-тъ; и каква музика ся състави отъ тѣя выкове! Просто като че дере нѣкой нѣколко котки изведишъ! А даскалѣтъ въ това врѣме, истегналъ са нѣкадѣ и спи... Види са да му е спокойна съвѣстѣ-та; нѣ впрочемъ, по добръ че спи, защото, ако стане, то непременно ще пострадажъ нѣколко вратове и гърбове, кое никакъ не е пріятно за ученици-тъ, за това — нека спи...

Не е по добра наредѣта и на по горнитѣ отдѣленія, въ кои са учать грам-матѣ-цы именуемы е. И тамъ по-вечето време отива на шамаре и други подобни привлекателни занятія.

(1) Глѣдай 3 рѣй брой на ТУРЦИЯ.

Въ времето, кога ний ся учахме въ казанлъжкото училище, сичката премудростъ ся заключаваше въ славянскій и гръцкѣй лѣзичи и Грамматикѣхъ имъ. Боже мой, ний не можемъ безъ съграждане да спомнимъ, колко безплодни усилия и време изгубихме на тѣя ничтожни и безполезни предмети. И за какво ни послужиша; възползувахме ли ся отъ тѣхъ въ животътъ си? Не, ... И струвами подиръ това, да ся харчатъ общитѣ пары за даскалы и учители, до когато сѣществува тая вредна метода.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛѢДЪ.

Распрята помежду двѣти голѣми германски сили не са вижда още че ще са свърши. Прусія разлюти конфедератити кѣту привзе Рандсбургъ; тя ги разлюти още по-много кѣту припозна проектътъ за да си освои герцогщината Лауембургъ. При туй, вижда-са за извѣстно дѣто рандсбургската случка не ще произведе нови сплитанія. Хановра самичка са потруди да земе, чрезъ второстепеннитѣ царщини на Германія, едно енергическо поведѣние. Една депеша извѣстяваши били вѣздуваніето въ Лауембургъ на хановринскитѣ войски; нѣ телеграфътъ ни извѣстява днесъ че правителството на Хановра не припознава отговорливостъта на тѣзи размърлива работа, която го е живо счепкала и която не е освѣнъ една презмѣрностъ отъ ревността на главниятъ командантинъ за федералниятъ пай. Баварія и Вуртембергъ са виждатъ да сѣ са съвършенно привързали на нѣмско-прускитѣ намѣренія, а пѣкъ Саксонія турена по срѣдата. Отъ това можимъ да забѣлжимъ че не ще има серіозна оппозиція и тогизи били когито Г. Бизмаркъ привземи Кіелъ както е привзелъ Рандсбургъ.

Нѣ ако можимъ да предложимъ на този предметъ воинскитѣ причини, то нѣма нити една която да можи да земѣ на Діетата правото да сключюва рѣдѣтъ за наследіето на Шлезвигъ-Холщайнтъ. Тя сама трѣбува да разгледува правдинитѣ на разни кандидати и да отсѣжда безъ да можи да са унищожи нѣйното рѣшеніе. А пѣкъ ако е друго иче, ако Прусія и Нѣмція можѣли да рѣшаватъ сами за честъта на герцогщинитѣ, нѣ само тѣ нѣма да придобиятъ никакво сѣдѣствіе чрезъ боятъ,

който стана, нѣ още и много други голѣми мѣчногѣи щеха да са приготвятъ за напръшъ.

Двѣ важни разсѣждения има за този предметъ. Царщинитѣ на Германія сѣ задлѣжени чрезъ интересътъ на упазваніето си и на самолюбіето си, да иматъ една каква да е независимостъ и да не тѣрпятъ освѣнъ до една извѣства точка епитропството на голѣмитѣ сили. Ако прочее туй епитропство стани твърдѣ тешко, ако изискуваніята на Прусія и на Нѣмція, съединени или раздѣлени, бѣха тласнати твърдѣ на далеко, щещи излѣзи отъ това безъ съмнѣніе единъ съюзъ отъ срѣднитѣ царщини което можеше да заведѣ, ако нѣ до единъ граждански бой, то най-малко до нѣкакви смущенія и вѣнненія твърдѣ малко пріятни за истинскитѣ интереси на Германія.

Усилията на дипломатіята да. и ще сполучатъ да отвърнатъ опасностьта? За сега, можи; нѣ тя е далечъ още мислимъ нѣе, отъ туй примиряваніе подиръ което въ Германія сичкитѣ хора пѣшкѣтъ, нѣ за което никой не са вижда притѣсененъ да го направи да пристигни по-скоро.

Въ послѣдниятъ си политически изглѣдъ, нѣе бѣхми извѣстили слуховити които сѣ прѣскаха въ политическитѣ берлински и виенски кръжища относително за протестътъ който французското правителство испроводило до пруското по причина на рандсбургскитѣ случки. Дгесъ фрицукитѣ вѣстници искарватъ лѣжливна тѣзи новина; и ето какво хортува върху туй ле Пен.

„Много чужди вѣстници претандируватъ казува ле Пен че французското правителство било испроводило до дипломатическитѣ си агенти въ Германія едно окръжно писмо въ което глѣчало твърдѣ живо повѣденіето което Прусія държала на Рандсбургъ.“

„Тѣзи новина е съвършенно лѣжлива. Ето третото окръжно писмо което чуждитѣ вѣстници отдаватъ по погрѣшка на паришкитѣ кабинетъ за сключюваніето на лондришкитѣ конференци върху работитѣ на герцогщинитѣ. И това не сѣществува както и другитѣ двѣ на които испроважданіето са изобличи.“

„Царското правителство кѣту не е смирено щото честъта и интереситѣ на Франция да изискатъ да са намыса дѣятелно въ

данко-германската распря, и че тя кѣту е земала до сега едно положеніе и едно лично участіе, нѣма никаква причина щото туйлерійскитѣ дворъ да заложѣ днесъ за нѣя дипломатическото си дѣйствіе.“

„Франція не е имала нити почекѣтъ, нити отговорливостъта за първоначалнитѣ преговори. Тя трѣбува да пазѣ това положеніе и да стои проста бѣлжентелка на сичкитѣ мѣстни случки които можѣтъ да станатъ въ герцогщинитѣ на Елба, кѣту сѣдѣствіе на предварителнитѣ точки на мирѣтъ подписани на Виена.“

Берлински Тидентъ, вѣстникъ който са обнародува фѣ Копенхагенъ, държи въ нумерото си отъ 18 Августъ, единъ язикъ противенъ на язикътъ на сичкитѣ данемарски кореспонденци. Споредъ този вѣстникъ, въ Данемаркія нѣмало никакво нѣравствено волненіе нити пѣкъ нѣкакво материално смущеніе, и сичкитѣ условія на виенскитѣ миръ не произвели нити най-малкото размърдуваніе помежду покоренитѣ населѣнія.

Царятъ Францоа д'Асизъ пристигналъ тѣзи дине въ Парисъ дѣто са пріѣлъ съсъ голѣмъ алай.

На 19 того подиръ пладня императорътъ приглѣдалъ, въ Шамъ-де-Марсъ, народнитѣ гарди отъ отдѣленіето на Сена; той приглѣдалъ въ сѣщщото врѣме царскитѣ гарди както и сѣлдатитѣ които сѣставѣтъ парижката воиска.

Испанскитѣ царъ присѣтствувалъ на туй приглѣждане.

Американската поща ни донесе важни новини. Тѣ сѣ въобще неприятели за правителството на предсѣдательтъ Линколн. Ето какъ излага тѣзи новини кореспондентинъ-тъ отъ Невъ-Йоркъ на Таимсъ.

Движеніето на Гранта въ Сѣверъ на Жамъ-риверъ не било освѣнъ една измама за да нападни Петербургъ. Федератитѣ отворили боятъ кѣту направиха съсъ земета барабаръ конфедератското кале; 250 конфедератски воискари останали отъ доло. Генералитѣ Бурнелъ привзелъ тогизи съспаното кале и една частъ отъ укрѣпленіята. Загубатана Гранта са въскачувала отъ петъ до десетъ хиляди души.

Предсѣдательтъ Линколн държалъ за тѣзи работа една конференція съ Гранта.

СЪБАКВИ НЪЩА И НОВИНИ.

— Книгинята майка на егинетският под-
кралъ тръгна миналата неделя за Алек-
сандрия.

— Н. В. Мустафа-паша министъръ безъ
портфелъ са завърна миналата неделя
отъ пътуваніето въ Европа.

— Н. Ц. В. Султанътъ благоволѣ да
даде нишанътъ османіе отъ втори
класъ на генералинътъ Али-паша, и ниша-
нътъ отъ трети класъ отъ същата сте-
пенъ на Хюсеин-паша, членъ отъ мезлншъ-
тъ на топането както и на Едхемъ-паша,
команданти на 6-тиятъ и на 7-миятъ пол-
кови на царскити калета.

— Миналіятъ петъкъ на единъ обѣдъ
даденъ отъ персийскитъ посланикъ на
Емирѣянъ, присѣдствуваха ТТ. ВВ. Фуадъ
паша, Аали-паша, Мустафа Гиритли-паша
и ТТ. ПП. Хюсеинъ-паша, Кіани-паша
Іаверетъ-паша, Аариф-бей, Мумтазъ есен-
ди, Халил-бей, Саидъ есенди, Кіамилъ-бей
и много други чиновници отъ Висока-
та-Порта. Салонити на Еяліята,
бѣха великолѣпно накинени.

— Научава ми са че жителити отъ Бер-
ковца рѣшили да направятъ една къшла
вънъ отъ градътъ която щели да приве-
сътъ на Н. Ц. В. Султанътъ.

— Въ послѣдніятъ си брой Гайдата
поздравява скорошното заврѣжаніе на ТТ.
ПП. заточенити владци. Ние мислимъ че
тѣзи свѣдѣнія на Гайдата сж неос-
новни.

— Миналіятъ четвъртъкъ са уженилъ
Халим бей, синъ на Н. В. Киритли паша
за една хубава мома, дъщеря на Кіамилъ
бей, ввочачъ на посланициги и пле-
менникъ на Н. В. Велиятъ Везиръ. Брач-
нити обряди са тържествуваха въ яліата
на Н. В. Мустафа паша на Емирѣянъ съ-
съ единъ салтанатъ достоенъ за висока-
та позиція на Н. В. . Въ срѣдъ вечеръ-
та министрити и високити чиновници на
царщината присѣдствуваха на единъ ве-
ликолѣпенъ зѣфетъ.

 Нѣкои отъ нашити пріатели
ни направиха забелѣжванія да измѣ-
нимъ форматътъ на нашиятъ вѣстникъ
за да могатъ да са печататъ и особ-
но нѣкои нѣща които обнародуваме
презъ вѣстникътъ. За да задоволимъ
желаніето на пріателити си, нашиятъ
вѣстникъ ще излѣзи до недѣля на е-
динъ други форматъ, и годишната му
цѣна са отрѣди три бѣли меджидѣта
за въ имперіята, а четири бѣли меджи-
дѣта за другада.

— Г-въ Димитраки-бей, жителъ отъ
Тулча, благоволѣ да подари за учи-

лището на Жеравна единъ брой отъ
нашиятъ вѣстникъ.

— Г-нъ Иванчо Енчювъ Тютюнджі-
евъ благоволѣ и той също да пода-
ри единъ брой за кулянското клѣзанлъ-
шко училище.

— Г-нъ Стоянъ Петровъ Топузоглу
благоволѣ да подари за клѣсурското
училище единъ брой отъ нашиятъ вѣ-
стникъ.

Радвами са наистина на тѣзи на-
ши съотечественници кѣту ги глѣда-
ми да затичуватъ за народното раз-
витіе.

— По случай на посѣщаніето което
Н. Ц. В. Султанътъ направи преди нѣ-
колко врѣме, на Високата-Порта, Вели-
киятъ Везиръ испроводилъ до ваалити
и до управителити на провинціити едно
окръжно писмо отъ което ние ще
дадемъ слѣдѣщото скратеніе.

Въ това писмо, Н. В. казува че Н.
Ц. В. Султанътъ кѣту желай да потвър-
ди самъ си изпълненити усилъхи и раз-
витіето на преобразованія които е за-
повѣдалъ, благоволѣ да посѣти и тѣ-
зи година Високата-Порта. Презъ това
царско посѣщеніе, единъ рапортъ който
заклучава работити на трити отдѣленія
на Голѣмиятъ Съвѣтъ, са чети на Н.
Ц. В. Царятъ благоволѣ и да изрази
високото си задоволеніе за сичко какво-
то са е изпълнило и заповяда въ също-
то врѣме да порѣжжми пакъ на сичкити
чиновници да си удвоятъ силити за да
свършатъ зафанатити преобразуванія и
да управляватъ правдата съобразно съсъ
религіозніятъ законъ и съсъ законити
граждански съ сила въ имперіята, кѣту
заповядаватъ правдинити на сичкити под-
даници на Н. Ц. В., безъ разлика на въ-
роисповѣданіе нити на народностъ.

Съобразно съсъ желаніето на Н.
Ц. В., притуря везирското писмо, чино-
вницити на провинціити трѣбува да са
трудатъ наедно за слѣдуваніето на благо-
денствіето което излѣзи отъ честитото
вѣскачуваніе на Тронътъ Н. Ц. В., и
трѣбува да почитатъ правдинити и осло-
бодиваніето на сѣкого и да поддържатъ
общенародната нарѣдба и сигурността
на пѣтицата за съобщеніе. Въ тѣзи
цѣль трѣбува добръ да глѣдатъ щото
полиціята да бѣди съставена отъ че-
стни лица и способни да изпълняватъ
добръ длѣжностити си. Малкити чино-
вници не трѣбува никоги да забравятъ
че тѣ сж отговорливи за не изпълнова-
ніето на тѣзи распорѣжданія предъ ваа-
лити, които могатъ и тѣ на редѣтъ си
да са повикатъ да дадатъ смѣтка за по-

веденіето си на главното началство подъ
което тѣ зависятъ.

Чиновницити които управляватъ
паланкити и казити ще турятъ сичкити
си грижи за развитіето и за улучшені-
то на общенародното просвѣщеніе, на
земледѣліето и на индустріята. Едно из-
ложеніе за сичкити зети распорѣжданія
и за работити свършени презъ годината
ще са испреважда на Високата-Порта на
свършуваніето на мѣсецѣтъ зилкаде.

— Комисіята която са бѣши отрѣдила
отъ Високата-Порта за да разглѣда съ-
стояніето на телеграфическата служба
въ Турція и която са събираши подъ
председателството на Агіахъ есенди,
общи управителъ за пощити на импе-
ріята, свършила работити си и дала ра-
портътъ си на Голѣмиятъ Везиръ. Този
рапортъ който са раздѣля на двѣ части,
сдържава много подрѣбности върху се-
гашиното състояніе на тѣзи администра-
ція и са простира на дѣлго върху прео-
бразуваніята които комисіята мисли за
потрѣбни да направи. Въ пѣрвата частъ
споменува за хисапити на станціити ко-
ито трѣбува да са държатъ споредъ ед-
на друга метода, припорѣжюва ослобо-
дваніето на телеграфическата служба
отъ тефтерѣтъ на каква да е друга ад-
министрація, и съвѣтува щото единъ хи-
сапъ за расходити и за приходити да са
проважда съски мѣсецъ на Хазната как-
то и единъ биланцъ на свършваніето
на годината който ще са носи на бюд-
жетатъ.

Освѣнъ това съціятъ тоя рапортъ
представи да са направи единъ тефтеръ
за масрафити които ще отиватъ за ме-
реметеніе и за направаніе на лини и да
са отрѣдятъ разносцити за пътуваніе на
чиновницити. За да можѣ да са увѣде
едно свършенно преобразуваніе въ се-
гашината система въ отношеніе на офи-
ціалнити телеграми, и за да са тури край
на бѣркотіята която излязува отъ сега-
шната метода, рапортътъ иска да са ис-
проваждѣтъ сичкити тѣя депешни без-
платно кѣту са земи само хисапъ за
безплатнити депешни въ писалищата отъ
дѣто тѣ сж испроводени съсъ начинъ
щото да можѣ да са фани и една годи-
шна заплаца за тѣзи служба.

Въ втората частъ на рапортѣтъ
комисіята предлага да направи петъ кате-
горіи отъ чиновницити, споредъ досто-
инството имъ, споредъ колкото врѣме
сж служили и споредъ класѣтъ на стан-
ціята; да тури единъ нагледникъ за сѣ-
ко обихожданіе отъ триста мили; да ра-
дѣли раздавачити на три класа; да наре-
ди по малкити писалища въ средоточ-
ната администрація.

ПОДАСТНИКЪ НА ТУРЦИЯ.

СКРИШНОТИТИ НА ЕДИНЪ ПОПЪ. (1)

Къщичката на стариятъ пазувантинъ бѣши насрѣща на жилището графъ д'а-премантово; тя стана за мѣне едно радостливо мѣсто за да си прави любовта; и когнито майка ми позабравяше вѣтхиятъ си слуга до една недѣля кадаръ :

Много врѣме нма, казувахъ ѝ ази, отъ когнито ти нѣ си проводила нищо на Г. Карпина.

Вижда са работата, отговаряши тя кѣту са ухилуваши, че ти го закриляшъ, и кѣту ми правещи една пакета съсъ захаръ или съсъ тютюнъ, ти ма фалещи че съсъ билъ много милостивъ; нѣ по нѣкогн съсъ едни таквизи хорти които ма правиха да си зачервенявамъ.

Г. Карпинъ, разумѣва-са, държещи съсъ мѣне едно живо пріятелство, и когнито ма пажлещи съсъ прилжстилкити че съсъ билъ хубавецъ и приказуваши исторіити на бойвети си, азъ си глѣдахъ презъ едно малко прозорче което бѣши увито съсъ листовити на една асма камъ къщата на мойта любовница.

И тѣй често виждахъ Павлина да излѣзува и да излязува; по нѣкогн тя са расхождаши подъ дебѣлти шумлясти дървета съсъ една книга въ рѣцѣти си; азъ глѣдахъ съсъ въскрѣщеніе движеніята на нѣйниятъ тѣнакъ и привлѣкливъ бой. Дали бѣши то единъ призракъ? Струваши ми са че тя вървѣши по-полека когнито приближаваши къдѣто мѣне; и по нѣкогн тя са обрѣцаши полвината и ѳжряши единъ поглѣдъ къдѣто къщичката на Г. Карпина. Виждаши-ли ма тя? Дали ма баримъ познаваши? Дали излѣзуваши нѣщо отъ огнището на сърцето ми което да я размърдува? Кой го знай?

Тѣзи питанки са представиха на умътъ ми безъ да са измѣни мойто добруване; мѣне ми стигаши да обичамъ; да ма обичатъ бѣши за мѣне една неопредѣлена прилжстилка отъ една далечна надѣжда. азъ не знаяхъ че тѣзи сладки впечатленія не сюрдисуватъ много врѣме въ сърцето на човѣкътъ. Обаче осѣщахъ-са по нѣкогн по едно скришно желаніе че Павлина ма е забѣлявала че я обичамъ; по тѣзи епоха сичко ми вървѣши напредъ; по едно врѣме достигна единъ случай за да исполна най горѣщото си желаніе, случай който отъ много врѣме са мѣчахъ да сполуча.

Годишното испитаніе приближавашин. Много са занимавахъ на около ми за раздаваніето на наградити. То е сѣкогн една случка въ единъ малкъ градъ, и присѣтствіето на двама владици, трѣбуваши да го направи нѣя година по тържественно отъ колкото си му бѣши адетятъ. Обичаятъ искаши тогнзи, въ нашити семинаріи, да са отбѣре единъ ученикъ отъ реториката за да кажи едно слово въ този фамилишки празникъ: мѣне отрѣдиха по едногласното избиране на монти съученици и на монти учители. Азъ зехъ завчаски да мисля за майка си и за Павлина; въ бълнуваніята на мойто въображеніе, азъ виждахъ отпрѣдъ си челото на майка си да свѣти съсъ радостъ, и привлѣкливото лице на Павлина да са ухилува на мойто въжстрѣжаніе. Азъ търѣхъ съсъ бързотія единъ предметъ за слово дѣто мойта душа да са развие и да направи да я познаятъ: тутакси една жалостна случка доди та ми го донѣси.

Смъртъта удари апансехъ, посрѣдъ дѣлата на нѣговага ревностъ почетливиятъ управникъ на епископіята. Той бѣши единъ човѣкъ съсъ който хората сж са чудили хората на сѣкѣдъ за високити дарби на нѣговиятъ умъ; сладкостъта на нѣговити хорти, отинката на нѣговити ма нѣри, са замлываха въ една корона съсъ добродѣтели, въ една евангелска милостивина които дѣдо Господъ и провидѣніето сж направили за синца ни. Спомогнатъ отъ богатити, послушанъ отъ голѣмити, той бѣши земъ отъ този свѣтъ тѣзи корона съсъ честъ и съсъ радостъ които даватъ благословіити на сиромасити. Нѣговата смъртъ стана една обща тѣжа; цѣлъ градъ го придружи чакъ до гробътъ. Азъ го много добръ познавахъ, много добръ обичахъ, рѣшихъ-са да го пофала, и усѣщахъ-са че мойта скръбъ и кѣхжрити на сичкити ма правяха краснорѣчливъ.

Успѣхътъ замнна мойто бълнуване. Распаленъ отъ любовта си, отъ присѣтствіето на майка ми, отъ глѣданіето на Павлина и на нѣйната фамилія, насхрченъ отъ хилѣди благоволителни поглѣди които са виждаха да са ухилуваъ на мойта младостъ, поддържанъ отъ единъ предметъ който имаши отзиви въ всичкити сърца, азъ са отпуснахъ съсъ едно увѣреніе и една млада горѣщина въ бързеливити вървежи на монти впечатленія и на монти нден; усѣщахъ-са кѣту занѣсенъ отъ симпатіята която растѣши въ слушателницата, и когнито, по удареніята на мойтъ гласъ, прекраснатъ отъ движеніето, видѣхъ да текатъ сжлза отъ сичкити

очи, и плачовити да възбуждатъ крѣжкити гърди на Павлина, мойта душа са потърси отъ една неизрѣклива радостъ.

Азъ слѣзохъ отъ катедрата: цѣла сала стана кѣту да ма послѣдува въ тѣмното кюше дѣто азъ отивахъ за да са радувамъ на добруваніето си. Подиръ малко врѣме фанаха да раздаватъ наградити; мойто нме извикаха десетъ пѣти, и на сѣни нѣжъ присѣтственницити ма поздравяваха съсъ симпатически ржкоплексанія, които бѣха за мойто уху по-малко сладки колкото мелодическіятъ гласъ който нѣши въ дѣното на сърцето ми; и за да не липца нищо въ този хубавъ день, азъ видѣхъ, слѣдъ кѣту са свѣрши церемоніята поглѣдити на Павлина, които, покрити още съсъ сжлзи, са наведоха кѣту посрѣшната монти, и отъ друга страна една червенина покриваши нѣйнити уобрази.

Когнито придружихъ майка си, ти бѣши заобиколена съсъ сичкити ми пріатели които бѣха дошли да я здрависатъ; тя не ми каза нищо, нѣ ма постисна толкози нѣжно на сърцето си щото усѣтихъ че и тя бѣши благополучна. По вечеря тя ма зе съсъ нѣя-си по обикновеніе на расходка и по едно превѣзходно чувство тя отбѣгна онѣзи мѣста дѣто си ходѣхмъ сѣкогн, и са загуби съсъ мѣне подъ шумлястити пустини.

„Е добръ! Ханри, ми каза ти, какво ще правишъ ти тѣзи година съсъ ваканціити си; ти искашъ отъ много врѣме да попѣтуваши малко; искашъ-ли да отидешъ да поминешъ единъ мѣсецъ при братовчедта си на Руанъ? Той много ще са зарадува да та види, и да та пріѣмни.

— Нѣ, маде, азъ искамъ да си стоя при тебѣ.

— Два мѣсеца! тѣ ще бѣдатъ много мило мой чедо; ти си веке станалъ почти единъ човѣкъ; тука нма за тѣбѣ много малко еленджекъ.

— Съсъ книгата си, съсъ пріятелити и щастіето да та виждамъ сѣни день, два мѣсеца, напротивъ, ще замннатъ много скоро.

— Азъ била бѣхъ приготвила кисѣйката за твойто патуване.

— Понеже си толкози добра, ти ще ми купишъ март и рити на Шатобриана за мойта библиотика и остатѣкътъ ще го оставишъ за твойти сиромаси.

— Незнамъ да ли ще са радувамъ съсъ твойто рѣшеніе; обаче за да та развесели малко безъ да та проваждамъ на Руанъ, азъ ще зема да помоля брата си да доди да постон при назн нѣкой недѣля и друга съсъ джидерита си Нелли. — (слѣдува).

(1) Глѣдай З-рін брой на ТУРЦИЯ.